892a/17.12.2025

ROMÂNIA

SENAT

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

GRUPUL PARLAMENTAR AL PARTIDULUI

ALIANȚA PENTRU UNIREA ROMÂNILOR

S E N A T

INTERPELARE

Adresată: Doamnei Oana Țoiu, Ministrul Afacerilor Externe
De către: Senator Vlăescu Virgiliu-George
Circumscripția electorală: nr.35, Suceava
Sedinta Senatului din data de :17.12.2025
Obiectul interpelării: Ce face statul român pentru a proteja copiii românilor din Diaspora de abuzurile serviciilor sociale din alte state

Stimată Doamnă Ministru, Oana Țoiu

România se confruntă de peste un deceniu cu unul dintre cele mai ample fenomene de migrație din Uniunea Europeană. Consecința directă este existența a zeci de mii de copii români care trăiesc în afara granițelor sau în familii afectate de migrație, expuși unor riscuri majore de natură socială, juridică și instituțională.

Potrivit datelor publice comunicate de instituții naționale și organizații internaționale, peste 70.000 de copii români sunt afectați anual de migrația părinților, iar mii de familii românești trăiesc în state unde intervenția serviciilor sociale este una extensivă și, în numeroase cazuri reclamate public, disproporționată sau arbitrară.

În ultimii ani, au fost aduse în atenția opiniei publice și a Parlamentului numeroase cazuri în care copiii cetățenilor români au fost preluați de serviciile sociale din alte state – în special din Europa de Nord și de Vest – fără condamnări penale ale părinților, fără probe de violență gravă și fără respectarea proporționalității intervenției, invocându-se standarde culturale sau administrative incompatibile cu valorile familiale românești.

În mod îngrijorător, în multe dintre aceste situații:

- părinții nu au beneficiat de asistență consulară activă și specializată;
- nu a existat reprezentare juridică coordonată de statul român;
- România a acceptat pasiv deciziile altor state, fără a contesta ferm caracterul abuziv sau discriminatoriu al unor intervenții.

Date relevante

În 2023, aproximativ 71.152 de copii români au fost înregistrați ca având cel puțin un părinte plecat în străinătate – un fenomen care le expune minorii unor vulnerabilități emoționale și sociale.

Analize recente arată că, la nivelul sfârșitului anului 2024, 8.074 de copii aveau ambii părinți lucrând în străinătate, iar alți zeci de mii aveau cel puțin un părinte plecat, majoritatea fiind lăsați în grija rudelor fără măsuri de protecție specifice.

Un studiu Save the Children indică faptul că 56% dintre copiii rămași în urmă de părinți plecați în străinătate își asumă responsabilități adulte și aproape jumătate trăiesc separați de familie pe termen lung, ceea ce adâncește vulnerabilitatea lor.

Cazuri de gestionare abuzivă a minorilor în alte state

În Parlamentul României au fost audieri dedicate gestionării cazurilor în care autoritățile sociale din alte state preiau abuziv copiii românilor. Reprezentanții MAE, Ministerului Familiei, ANPDCA și alte instituții au fost chemați să explice modul de colaborare și sprijin oferit familiilor afectate de astfel de situații.

Din experiențele părinților, în unele state europene (de exemplu Suedia, Norvegia și alte țări nordice), familii românești au reclamat refuzul autorităților de a redescoperi sau restitui copiii preluați, uneori pentru perioade îndelungate, pe baza unor interpretări restrictive ale standardelor de protecție socială.

Având în vedere că protecția copilului nu poate deveni un pretext pentru ruperea legăturilor familiale, iar statul român are obligația constituțională de a-și apăra cetățenii oriunde s-ar afla, vă solicit următoarele clarificări:

1) Câte cazuri oficiale de preluare a minorilor români de către serviciile sociale din alte state au fost înregistrate de MAE în ultimii 5 ani, defalcate pe state?

2) În câte dintre aceste cazuri MAE a contestat formal deciziile autorităților străine, prin demersuri diplomatice sau juridice?

3) Există un protocol specializat și obligatoriu pentru consulatele României în cazul în care un copil român este preluat de serviciile sociale ale unui alt stat? Dacă da, vă rog să-l comunicați public.

4) Câți funcționari consulari sunt special instruiți în domeniul drepturilor copilului, al legislației internaționale privind familia și al litigiilor transfrontaliere?

5) În câte cazuri statul român a asigurat sau facilitat accesul părinților români la asistență juridică calificată, plătită sau coordonată instituțional?

6) MAE consideră acceptabil ca diferențele culturale, religioase sau educaționale să fie folosite ca argument pentru separarea copiilor români de părinți?

7) A inițiat MAE demersuri diplomatice la nivel bilateral sau european pentru a preveni abuzurile sistemice ale unor servicii sociale naționale asupra familiilor românești?

8) Există un mecanism de alertă timpurie, prin care părinții români din Diaspora să poată notifica rapid consulatele în cazul unor intervenții iminente?

9) De ce statul român nu a constituit până în prezent o structură interinstituțională permanentă (MAE – Ministerul Familiei – ANPDCA – Ministerul Justiției) dedicată exclusiv acestor situații?

10) Cum justificați faptul că, în practică, România pare să accepte pasiv deciziile altor state, chiar și atunci când acestea încalcă principiul proporționalității și dreptul copilului de a crește în propria familie?

Concluzie

Protecția copilului nu poate fi separată de protecția familiei, iar suveranitatea unui stat nu se termină la frontieră atunci când este vorba despre copiii săi.

Vă solicit un răspuns scris, detaliat și asumat, care să demonstreze că statul român nu este doar un spectator în fața unor abuzuri instituționale mascate în politici sociale.

Președinte
senator Virgiliu-George Vlăescu